

APUSTULIS PĀVILS ROMĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 15:20-27, Ap. d. 28:17-31, Fil. 1:12, Rom. 1:7, Ef. 1. nod., Rom. 15:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Vispirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība tiek daudzinaāta visā pasaulē.” (Rom. 1:8)

Bēstules romiešiem pētniekam ir svarīgi saprast grāmatas vēsturisko kontekstu. Tas ir vienmēr svarīgi, mēģinot saprast Dieva Vārdu. Mums ir jāzina un jāsaprot jautājumi, par ko ir runa. Pāvils rakstīja īpaši kristiešu grupai īpašā laikā un īpaša iemesla dēļ. Šī iemesla lielāka izpratne lielā mērā palīdzēs mūsu pētījumos.

Tāpēc atgriezīsimies laikā pārcelsimies uz 1. gadsimta Romu, kļūsim par turienes draudzes locekļiem un tad kā pirmā gadsimta draudzes locekļi ieklausīsimies Pāvilā un vārdos, ko Svētais Gars viņam deva, lai tos nodotu ticīgajiem Romā.

Un tomēr, lai arī cik lokalizēti ir tiešie jautājumi, ko Pāvils aizskāra, principi aiz tiem – šajā gadījumā jautājums par to, kā cilvēks var tikt glābts, – ir universāli. Jā, Pāvils uzrunāja īpašu ļaužu grupu. Jā, viņam prātā bija īpašs jautājums, kad viņš rakstīja šo vēstuli. Bet, kā mēs zinām, daudzus gadsimtus vēlāk, pilnīgi citā laikā un kontekstā, šie vārdi Mārtiņam Luteram bija tikpat aktuāli kā Pāvilam, kad viņš tos uzrakstīja. Un tie ir aktuāli arī mūsdienās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. oktobrī.

Apustuļa Pāvila vēstule

Rom. 16:1, 2 norāda, ka Pāvils, iespējams, rakstīja Vēstuli romiešiem grieķu pilsētā Kenhrejā, kas atradās netālu no Korintas. Tas, ka Pāvils min Foibi, norāda, ka šī vieta varētu būt vēstules tapšanas vieta.

Viens no iemesliem, kāpēc Jaunās Derības vēstulēm tiek noteikta izcelsmes vieta, ir rakstīšanas laika noteikšana. Tā kā Pāvils bieži ceļoja, zinot viņa atbrašanās vietu noteiktā laikā, mēs varam uzzināt, kad viņš vēstuli ir rakstījis.

Draudzi Korintā Pāvils nodibināja sava otrā misijas ceļojuma beigās 49.–52. gadā (sk. Ap. d. 18:1-18). Savā trešajā ceļojumā 53.–58. gadā viņš atkal apmeklēja Grieķiju (Ap. d. 20:2, 3) un tuvu sava ceļojuma beigām saņēma ziedojumu svētajiem Jeruzālemē (Rom. 15:25, 26). Tāpēc Vēstule romiešiem, iespējams, ir sarakstīta 58. gada pirmajos mēnešos.

Kādas svarīgas draudzes Pāvils vēl apmeklēja sava trešā misijas ceļojuma laikā? Ap. d. 18:23. _____

Apmeklējot Galatijas draudzes, Pāvils atklāja, ka viņa prombūtnes laikā viltus skolotāji bija pārliecinājuši draudzes locekļus par apgraižšanu un citu Mozus likuma priekšrakstu ievērošanu. Baidoties, ka viņa oponenti varētu aizsniegt Romu, pirms viņš ir ieradies, Pāvils steidza rakstīt vēstuli romiešiem, lai neļautu šādai pašai traģēdijai notikt Romā. Ir uzskats, ka arī Vēstule galatiešiem ir rakstīta no Korintas, kamēr Pāvils tur atradās trīs mēnešus sava trešā misijas ceļojuma laikā, iespējams, īsi pēc viņa ierašanās.

“Savā Vēstulē romiešiem Pāvils apstiprināja lielos evaņģēlija principus. Viņš apliecināja savas pozīcijas jautājumos, kas satrauca jūdu un pagānu draudzes, un parādīja, ka cerības un apsoliņumi, kas reiz bija piederējuši īpaši jūdiem, tagad tika piedāvāti arī pagāniem.” (E. Vaita “Apustuļu darbi”, 373. lpp.)

Tātad, jebkuru Bībeles grāmatu pētot, ir svarīgi zināt, kāpēc tā ir sarakstīta. Tas ir, kādās situācijā tā tika rakstīta. Lai saprastu Vēstuli romiešiem, ir svarīgi zināt, kādi jautājumi satrauca jūdu un pagānu draudzes. Nākamās nedēļas tēma būs par šiem jautājumiem.

Kāda veida jautājumi satrauc jūsu draudzi šobrīd? Vai draudi vairāk nāk no iekšpuses vai ārpusē? Kāda ir tava loma šajās debatēs? Cik bieži jūs esat apstājušies, lai pārdomātu savu lomu, pozīcijas un attieksmes, lai arī kādas cīņas piedzīvotu? Kāpēc šāda veida sevis pārbaude ir tik svarīga? _____

Pāvila ilgas apmeklēt Romu

Nav šaubu, ka personīga tikšanās lielākajā daļā gadījumu ir vislabākais veids, kā sazināties. Mēs varam zvanīt, sūtīt e-pastu, īsziņas, pat skatīt viens otru un sarunāties ar interneta tehnoloģiju palīdzību, bet būt klātienē joprojām ir vislabākais saziņas veids. Tāpēc Pāvils savā vēstulē paziņoja romiešiem, ka viņš ir nodomājis viņus satikt klātienē. Viņš gribēja, lai viņi zina, ka viņš nāk un kāds ir ierašanās iemesls.

Izlasi Rom. 15:20-27. Kādus iemeslus Pāvils min, kāpēc viņš nav apmeklējis Romu agrāk? Kas viņam lika pieņemt lēmumu doties turp tieši tad? Cik centrāla viņam bija viņa misija? Ko mēs varam mācīties par misiju un liecināšanu no šeit izteiktajiem Pāvila vārdiem? Kādas interesantas un svarīgas domas Pāvils izsaka Rom. 15:27 par jūdiem un pagāniem? _____

Lielais pagānu misionārs pastāvīgi jutās pamudināts nest evaņģēliju uz jauniem laukiem, atstājot citus strādāt vietās, kur evaņģēlijs jau bija iedibināts. Dienās, kad kristietība bija jauna un strādnieku maz, tā būtu izšķērdība, ja vērtīgs misijas spēks strādātu jau apgūtos laukos. Viņš teica: "Tā man ir goda lieta – pasludināt evaņģēliju tur, kur Kristus vārds vēl nav ticis piesaukts, lai man nebūtu jāceļ uz pamata, ko līcis kāds cits; bet kā ir rakstīts: kam nebija par viņu pasludināts, tie redzēs un, kas nav dzirdējuši, tie sapratīs." (Rom. 15:20, 21)

Pāvila nolūks nebija apmesties Romā. Viņa mērķis bija evaņģelizēt Spānijā. Viņš cerēja no kristiešiem Romā gūt atbalstu šim riskantajam pasākumam.

Kādu svarīgu principu misijai mēs varam gūt no fakta, ka Pāvils meklēja palīdzību no esošas draudzes, lai nestu evaņģēliju uz jauniem laukiem? _____

Izlasi vēlreiz Rom. 15:20-27. Ievēro, cik lielā mērā Pāvila lielā vēlēšanās bija kalpot. Kas motivē tevi un tavu rīcību? Cik liela ir tava vēlēšanās kalpot? _____

Pāvils Romā

"Kad ieradāmie Romā, Pāvilam atļāva dzīvot atsevišķi kareivja uzraudzībā." (Ap.d. 28:16). Ko šis pants mums stāsta, kā Pāvils beidzot nokļuva Romā? Ko mēs varam mācīties par negaidītiem un negribētiem notikumiem, kas tik bieži nāk mūsu ceļā? _____

Jā, Pāvils beigās nonāca Romā, kaut arī kā cietumnieks. Cik bieži mūsu plāni neizvēršas tādi, kā mēs bijām gaidījuši un cerējuši, pat ja mums ir bijuši vislabākie nodomi?

Pāvils sasniedza Jeruzālemi sava trešā misijas ceļojuma beigās ar ziedoju-
mu nabagiem, ko viņš bija ievācis no draudzēm Eiropā un Mazāzijā. Bet viņu
gaidīja negaidīti notikumi. Viņš tika arestēts un ieslodzīts. Pēc tam, kad viņš
divus gadus bija turēts Cēzarejā kā cietumnieks, viņš izteica lūgumu Cēzaram.
Trīs gadus pēc sava aresta viņš ieradās Romā, visticamāk, ne tādā veidā, kā
viņš bija iecerējis, kad pirms vairākiem gadiem rakstīja Romas draudzei par
savu nodomu viņus apmeklēt.

*Ko Ap.d. 28:17-31 mums stāsta par Pāvila laiku Romā? Vēl svarīgāk, ko mēs
varam no tā mācīties? _____*

"Galma uzmanību kristietībai pievērsa nevis Pāvila svētrunas, bet viņa saites.
Pats būdams gūsteknis, viņš daudzas dvēseles atbrīvoja no grēka verdzības.
Bet tas vēl nebija viss. Viņš varēja ziņot, ka "ticības brāļu vairākums, kas uz-
ticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva Vārdu".
(Filip. 1:14)." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 464. lpp.)

*Cik daudzas reizes jūs esat piedzīvojuši negaidītus pavērsienus savā dzīvē, kas
beigās ir izrādījušies uz labu? (Sk. Fil. 1:12.) Kā tu vari un kā tev vajadzētu gūt
ticību no šiem piedzīvojumiem un uzticēties Dievam tur, kur šķiet, ka nekas
labs nebūs? _____*

“Svētie” Romā

Šeit ir Pāvila sveiciens draudzei Romā: "Jums visiem, Dieva mīļotajiem, aicinātiem svētajiem, kas esat Romā: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!" (Rom. 1:7). Kādus patiesības, teoloģijas un ticības principus mēs varam paņemt no šiem vārdiem? _____

"Dieva mīļotie." Lai gan ir patiesība, ka Dievs mīl pasauli, īpaši Dievs mīl tos, kas ir izvēlējušies Viņu, kas ir atsaukušies Viņa mīlestībai.

Mēs to redzam cilvēku dzīvē. Mēs mīlam īpašā veidā tos, kas mīl mūs; ar viņiem mums ir savstarpējas pieķeršanās jūtas. Mīlestība prasa atbildes reakciju. Kad nav reakcijas, mīlestība savā pilnīgākajā izteiksmē tiek ierobežota.

"Aicināti būt par svētajiem" (NKJV). Dažos tulkojumos frāze "būt" ir slīprakstā, kas nozīmē, ka tulkotāji vārdus ir pievienojuši. Bet šos vārdus var arī izlaist, nemainot nozīmi. Kad tie tiek izlaisti, mēs iegūstam izteicienu "aicināti svētie" jeb "ieceltie svētie".

"Svētie" tulkots no grieķu vārda "hagioi". "Svēts" nozīmē "ziedojies". Svētais ir tas, kurš ir Dieva "nošķirts". Mums vēl joprojām var būt garš ceļš ejams uz svēttapšanu, bet fakts, ka esam izvēlējušies Kristu kā Kungu, ir tas, kas nošķir mūs kā svētos Bībeles izpratnē.

Pāvils saka, ka viņi ir "aicināti svētie". Vai tas nozīmē, ka daži cilvēki nav aicināti? Kā Ef. 1:4, Ebr. 2:9 un 2. Pēt. 3:9 palīdz mums saprast, ko Pāvils ar to domā? _____

Lieliskā evaņģēlija ziņa ir, ka Kristus nāve bija universāla. Tā bija domāta visiem cilvēkiem. Visi ir aicināti būt glābti Viņā, "aicināti būt svētie" pat pirms pasaules radīšanas. Dieva sākotnējais nodoms bija, lai visi cilvēki atrod glābšanu Jēzū. Pēdējās elles ugunis ir domātas tikai velnam un viņa eņģeļiem (Mat. 25:41). Tas, ka daži cilvēki neizmanto to, kas viņiem ir piedāvāts, nepadara šo dāvanu mazāku, tieši tāpat kā izvēloties bada streiku tirgus laukumā, nevis iegādājoties brīnišķīgās veltes, kas tur atrodamas.

Pat pirms pasaules radīšanas Dievs aicināja tevi gūt glābšanu Viņā. Kāpēc nedrīkst ļaut jebkam atturēt tevi no uzmanības pievēršanas šim aicinājumam? _____

Ticīgie Romā

“Vispirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība tiek daudzināta visā pasaulē.” (Rom. 1:8)

Nav zināms, kā draudze Romā tika izveidota. Tradicionālais uzskats, ka draudzi dibināja Pēteris vai Pāvils, ir bez vēsturiska pamatojuma. Varbūt to dibināja vienkāršie draudzes locekļi, kas atgriezās Vasarsvētku dienā Jeruzālemē (Ap.d. 2. nod.) un pēc tam apmeklēja Romu vai pārcēlās uz turieni. Vai arī varbūt vēlāk atgrieztie, pārcēlušies uz Romu, liecināja par savu ticību šajā pasaules galvaspilsētā.

Tas ir pārsteidzoši, ka tikai dažus gadu desmitus pēc Vasarsvētkiem draudze, ko acīmredzami nebija apmeklējis neviens apustulis, bija tik plaši pazīstama. “Neskatoties uz pretestību, divdesmit gadus pēc Kristus krustā sišanas Romā bija dzīva, nopietna draudze. Šī draudze bija stipra un dedzīga, un Kungs strādāja tās labā.” (E. Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary”, 6. sēj. 1067. lpp.)

“Ticība” šeit, iespējams, ietver plašāku uzticības nozīmi; tas ir, uzticība jaunam dzīves veidam, ko viņi ir atklājuši Kristū.

Izlasi Rom. 15:14. Kā Pāvils apraksta draudzi Romā? _____

Šeit ir trīs lietas, ko Pāvils izvēlas kā pieminēšanas vērtas Romas kristiešu pieredzē:

1. “Bagāti labestībā.” Vai cilvēki varētu to pašu teikt par taviem piedzīvojumiem? Vai tad, kad viņi ar mums satiekas, viņu uzmanību piesaista labestības bagātība mūsos?

2. “Pilnīgi zināšanā.” Bībele atkārtoti uzsver skaidrības, informācijas un zināšanu svarīgumu. Kristieši ir aicināti pētīt Bībeli un kļūt labi informēti par tās mācībām. “Vārdi “jaunu sirdi Es jums došu” nozīmē “jaunu prātu Es jums došu”. Sirds izmaiņu vienmēr pavada skaidra pārliecība par kristieša pienākumu, izpratne par patiesību.” (E. Vaita “My Life Today”, 24. lpp.)

3. “Spējīgi cits citu pamācīt.” Neviens nevar uzplaukt garīgi, esot izolēts no citiem ticīgajiem. Mums ir jābūt spējīgiem citus iedrošināt un vienlaikus saņemt iedrošinājumu no citiem.

Kā ir ar jūsu vietējo draudzi? Kāda ir tās reputācija? Vēl svarīgāk, vai tai tāda vispār ir? Ko jūsu atbilde stāsta jums par jūsu vietējo draudzi? Ja nepieciešams, kā jūs varat palīdzēt uzlabot situāciju? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Liecības draudzei" 5. sēj. "The Mysteries of the Bible", 706. lpp., kā arī grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļu "Glābšana jūdiem", 372.–374. lpp. Izlasi arī "The SDA Bible Dictionary" 922. lpp. un "The SDA Bible Commentary" 6. sēj. 467., 468. lpp.

"Cilvēka glābšana nav rezultāts Dieva novēlotai domai vai improvizācijai, kas ieviesta negaidīta notikumu pavērsiena dēļ pēc grēka rašanās. Šis dievišķais plāns cilvēces glābšanai formulēts jau pirms pasaules radīšanas (1. Kor. 2:7; Ef. 1:3, 14; 2. Tes. 2:13, 14) un ir iesakņojies Dieva mūžīgajā mīlestībā pret cilvēci (Jer. 31:3).

Šis plāns ietver mūžību pagātnē, vēsturisko tagadni un mūžību nākotnē. Tas ietver tādas realitātes un svētības kā izredzētību un iepriekšnolemtību būt Dieva svētajiem ļaudīm un nest Kristus līdzību, glābšanu un piedošanu, visu lietu vienotību Kristū, apzīmogotu ar Svēto Garu, mūžīgā mantojuma saņemšanu un pagodināšanu (Ef. 1:3-14). Centrālas šajā plānā ir Jēzus ciešanas un nāve, kas nebija vēstures negadījums vai tikai cilvēciska lēmuma produkts, bet bija iesakņots Dieva glābšanas nodomā (Ap.d. 4:27, 28). Jēzus patiešām bija 'pirms pasaules radīšanas nokautais Jērs' (Atkl. 13:8, RV)." („The Handbook of Seventh-day Adventist Theology” (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing, 2000), 275., 276. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet protestantu reformācijas nozīmi. Padomājiet īpaši par šo jautājumu: cik atšķirīga būtu pasaule mūsdienās, ja reformācija nebūtu notikusi?

2. Pārdomājiet vairāk domu, ka mēs jau pirms pasaules radīšanas bijām aicināti saņemt glābšanu (sk. arī Tit. 1:1, 2; 2. Tim. 1:8, 9). Kāpēc mums vajadzētu šo uzskatīt par iedrošinājumu? Ko tas mums stāsta par Dieva mīlestību pret visiem cilvēkiem? Kāpēc ir tik traģiski, ka cilvēki pagriež savas muguras tam, kas viņiem ir tik žēlsirdīgi piedāvāts?

3. Pakavējieties pie jautājuma ceturtdienas tēmas beigās. Kā jūsu grupa varētu palīdzēt uzlabot jūsu draudzes reputāciju, ja tas nepieciešams?